

ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΡΚΙΝΑ ΙΔΑΝΙΚΑ

ΠΕΙΡΑΣΜΙΚΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Γέρος, παλληκάρι, ἢ παιδί;

Κανείς δὲν ἤξερε, κ' οἱ πότεροι τὸν φανταζόνταν γέρο.

Μερικὰ παιδιὰ μονάχα κρυφολέγαν πὼς τὸν εἶδαν: κ' ἦταν παιδάκι σὰν κι αὐτά, κ' ἦταν ὠραῖος.

Τρομαχτικὰ πράγματα ἀκούονταν γι' αὐτόν· κ' οἱ ποῖο φανατικοὶ κ' οἱ τολμηρότεροι ἀπεφάσισαν νὰ τὸν κυνηγήσουν.

Καὶ δὲν τὸν εὗρισκαν πουθενά.

Μονάχα τὰ μικρὰ παιδιὰ κάποτε — κάποτε ἀγροικοῦσαν κάτι κομμένα του λόγια, κι ἀγνόωνταν μεσ' στὸ παιχνίδι τους κάποιο του σκόρπιο χαμογέλιο.

Κι ἀνατριχίαζαν.

Καὶ δὲν ἤξεραν νὰ ποῦν ἂν τ'ἀνατριχίασμα ἐκεῖνο ἦταν πρωταπόλαυστης ἡδονῆς τρικύμισμα, ἢ μήπως τάχα διαβατάριχης παραφωνίας ξάφνισμα;.....

ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

— « Μὲ τὴν ἀδερφή του !..... »

— « Ποῦ ἀκούστηκε !..... »

Τὰ συνειθισμένα κοινωνικὰ κύματα τοὺς εἶχαν χωρίσει ἀπὸ τὰ παιδικὰ τους χρόνια.

Κι ὕστερα καταποδιαστὰ δυστηχίματα τοὺς σφιχτόδεσαν καὶ τοὺς δυὸ στὴ ζωῆ, μόνους καὶ πεντάρφανους.

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν.

Καὶ φαίνονταν τόσο εὐτυχεῖς !

Ποὺς ξέρει;.....

Καὶ μιὰ μέρα κάτι λόγια παγερὰ σιγοσύρθηκαν ἀνάμεσα στὶς κουβέντες τῆς γειτονιάς.

Μιὰ γρηοῦλα μίλοῦσε κι ὅλοι ἀνατριχίαζαν.....

— « Καὶ φύγαν, ποῦ λέτε, σὰν κυνηγημένοι, γιὰ τὸν Καινούργιο Κόσμο. Ἐκεῖ δὰ ποῦ εἶνε ὅλοι τους !..... Ὡχ! παιδιὰ μου, τί θὰ δοῦμε ἀκόμα !..... »

ΝΙΑΤΑ

— Ξενύχτι καὶ πάλε ξενύχτι..... Μοῦ κάνεις συντροφιὰ;

Καὶ μοῦ ἄπλωσε τὸ χέρι στὸν ὄμο.

Ξαφνίστηκα.

Γύρισα κ' εἶδα ἓναν ἀπὸ τοὺς πιὸ χαριτωμένους κι ἀπὸ τοὺς πιὸ μικροὺς μου φίλους. Γελαστός κι ἀλαφροκίνητος, μέσα στὴ στενὴ του φορεσιά, μοῦ φάνηκε πειὸ ὄμορφος ἀπ' ἄλλοτε.

— Τὶ μὲ βλέπεις;

Κι ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ τὸν βλέπω κατὰματα. Τὰ βλέφαρά του ἦταν ἀπαλὰ καὶ μισοδιάφανα, οἱ βολβοὶ ὑγροὶ κι ἀκίνητοι καὶ τὸ κάθε μάτι του βυθισμένο σὲ μιὰ σιὰ, ποῦ ξεχίλιζε γύρω κι' ἀπλόνωνταν γαλαζοφέρνοντας στὴν κατάσπρὴ του ὄψη.

Καὶ τὸν ρώτησα.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

Καὶ μοῦ λέγει.

— Ἔρχομαι ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ πάω γιὰ τὴν πόλη. Μέσα σὲ μιὰ βάρκα μὲ κάτι φίλους συζητούσαμε γιὰ τὴ σημερινὴ οἰκογένεια. Καὶ τοὺς ἄφησα. Θὰ συζητοῦν ἀκόμα..... Γεῖά σου σὲ ξέρω καὶ σένα. Γεῖά μας...»

Ἐνα χαμόγελο συνέχισετὰ λόγια του. Κι ἔφυγε βιαστικὸς σὰν κάτινὰ τὸν πῆρε ἀπὸ κοντὰ μου.

ΣΤΑΦΑΝΟΣ ΑΛΚΗΣ